

*Прядко Марина,
учениця 41 групи Славутницького ліцею*

Світ буде крашим

Ми тут для того, щоб зробити крашим світ,
І будуть наші усмішки ширіші,
Щоб, несучи добро у кожен дім,
Зерно давали у долоні найсвітліші.
Земля нам вродить новий урожай.
Із доброти колосся буйно в'ється.
Земля для нас і є той справжній рай.
Де є дарунком те добро, що лється
З долоні до долоні, із уст в уста.
Добро - найкращий вітамін для духу.
До міста доброти ми прокладемо моста
І буде щастя стимулом для руху.
Живими водами зі сміху-водограю
Зумієм змити ми сліди журби.
Усі тоді полетимо до гаю
У світ бажань і де нема біди.
І те колосся, що добро вродило
Ми зберемо та сплетемо вінок.
І щоб душа ніяка не боліла,
Посієм знову доброти зерно.

Тебе, замість сонця, зігріє добро

Тебе, замість сонця, зігріє добро,
Воно подарує найкраще тепло.
Тоді, коли сонце малює картини

У спокої тихої сніжної днини,
Добро зігриває у лютий мороз,
Дарує ілюзії жовтих мімоз
Вони нагадають про теплу пору -
Це так зігриває душу людську.
Добром поділитися можна будь з ким,
А сонце не ділиться зовсім нічим.
Добро - найсвітліше, що є на Землі.
А сонце вночі заховається в темі.
Ти сам розумієш, що сонце - ледашо,
Воно не врятує від смутку нізащо.
Тому доброта для всіх - Божий то дар,
Горить у грудях і палає, мов жар.
Тепер зігривається серце твоє?
Добро бережи в собі понад усе!

На все земне небесна воля (Зерна доброти)

На все земне небесна воля.
І долі нам не обминуть.
Стрічаються і ріки горя,
І губиться єдина путь.

Проте не варто забувати,
Що є моменти не гіркі,
Життя - для того, щоб кохати,
Ростити зерна доброти.

І в ті часи, коли спіткає

Не тільки смуток, а й біда,
Потрібно просто пам'ятати
Про зернятка свого добра.

А їх ростити треба завжди:
І вдень, і навіть коли спиш.
Підживлювати ті зернятка
Любов'ю з кожним днем сильніш.

Та головне - лиш пам'ятати:
Близьким своїм найкращий дар -
Частинка доброго зерняти
З душі гарячої, мов жар.

І хоч на все небесна воля,
І доля нас не обмине,
В душі, немов зернятка в полі,
Нехай добро завжди цвіте.

Пам'ятка

Твори добро весь час і всюди,
Тоді теплом окуті будуть груди.
Посій в житті златавої пшениці,
Напийся кришталю з криниці,
В зимовий час ти порятуй пташину
Та народи й зрости свою дитину!
І дай початок ти новому роду,
Де люди цінять душу, а не вроду.

І научай людей добро творити,
Тоді і будуть люди в щасті жити!

Сподіваюсь

І знову сумно, знову сутеніє,
Душевна втома валить мене з ніг,
В моєму серці ще подум'яніє
Той спогад сподівань моїх палких.

Бентежить серце згадка про хвилини,
коли добром ділились звідусіль,
Тепер воно страждає щогодини,
Бо без добра - немов на ранах сіль.

Проте у серці ще живе надія
На те, що розцвіте людське добро,
Потрібно трішечки терпіння
І першим дарувати всім тепло.

Тоді і лиш тоді настануть
Нові часи в житті людей.
Добро розквітне, і в ту мить розтануть
Мільйони втомлених від зла сердець.